

Rândul din față

PARTICIPARE FĂRĂ CORSET

RENUNȚĂ
LA
ÎNCORSETĂRI

Mai e nevoie de G3P?

În ediția anterioară a acestui catalog spuneam că: “anul 2012 a început special, cu exercitarea dreptului la participare publică direct în stradă. Cu toate acestea, cu un protest nu se face primăvară.”

După un an și ceva, în 2013, zeci de mii de oameni, de zeci de ori, și-au exercitat dreptul la participare publică. Dacă în 2012 protestul era floarea cu care nu se făcea primăvară, în 2013 protestul a devenit “mainstream”. Nu mai e ceva exotic, practicat doar de câțiva activiști sau de oameni aflați la limita extremă a nemulțumirii, ci o formă de exprimare pe care zeci de mii au folosit-o și pe care o poate folosi oricine.

Nu idealizăm protestul și nici nu-l considerăm singura sau cea mai bună formă de intervenție în decizia publică. Spunem, însă, că 2013 ne-a arătat că din ce în ce mai mulți oameni înțeleg că dacă guvernarea nu ține cont de opiniile lor, atunci ei au metode să intervină. Și uite așa a murit un clișeu: oamenii nu se implică.

Oamenii sunt dezinteresați și nu se implică, orice am face, guvernanților nu le pasă, noi nu putem, societatea civilă nu există, toată lumea e cumpărată, n-are rost. Acestea sunt numai câteva dintre clișeele de fiecare zi. Ne-au încorsetat și, în tot ceea ce facem, suntem strânși în ele. Pentru că sunt multe corsete și bine strânse, mai e nevoie de G3P.

Gala ne arată oameni care au provocat schimbări pe termen lung, atât schimbări de mentalitate, cât și schimbări palpabile, oameni ale căror acțiuni le-am vrea multiplicare, așa cum s-a multiplicat zgomotul PETurilor lovite de asfalt.

Pe scena Galei urcă oameni (din instituții, organizații sau grupuri de cetățeni) care au reușit să scape de corsete. Ei știu că merită să încerci să îți mobilizezi vecinii sau colegii, merită să scrii o petiție, merită să consulți cetățenii, merită să mergi la Primărie sau la Minister.

Îi aplaudăm la G3P!

Oana Preda

Director, Centrul de Resurse pentru participare publică - CeRe

4

Asociația IHTIS
*Premiul Extemporal la
incluziune*

6

**Asociația Mioritics și Asociația
Prietenii Mocăniței**
*Premiul Mocănița de la capătul
tunelului*

8

Asociația Victoria Art
*Premiul special pentru Tineret
Există viață după Titanic!*

10

**Asociația RHRN - Romanian
Harm Reduction Network**
*Premiul Buget prins cu ace
de siguranță*

12

**Asociația Transplantaților din
România**
Premiul Transplant 100%

14

**Policy Center for Roma and
Minorities și Clubul Mamelor**
Premiul Mame de gherilă

16

GEC NERA, Caraș-Severin
*Premiul Guvernul trece,
 Porțile rămân!*

18

Lenuța Zamfirescu
*Premiul Bereasca după Lenuța
 se cunoaște!*

20

OPTAR
*Premiul Ce n-a văzut
 Bucureștiul!*

22

**Ovidiu Manoilescu,
 Anamaria Manoilescu și
 Zoard Bocaniciu**
Premiul Omul face parcul!

24

**Premiul special CeRe:
 personajul colectiv
 „Uniți Salvăm!”**
*Premiul #UnițiPremiem
 #UnițiSalvăm*

26

**Premiul special CeRe
 Activist de profesie:
 Petre Florin Manole**
Premiul Politician fără corset!

**ilustrații de Ioana Șopov*

Premiul Extemporal la incluziune

În România, educația pare, mai degrabă, o șansă decât un drept. Doar aceia dintre noi care trec testul "normalității" sunt încadrați în învățământul de masă. Asociația IHTIS a identificat peste 1000 de persoane neșcolarizate anul trecut, "pedepsiți" administrativ pentru imposibilitatea de a se deplasa singuri. Printr-o campanie în stradă, cu ajutorul voluntarilor, cetățenii au aflat despre persoanele absente din spațiul public, din cauza neputinței autorităților de a răspunde nevoii de integrare în sistemul educativ a persoanelor cu dizabilități locomotorii. Unități școlare, profesori și elevi au fost antrenați în informarea cetățenilor și strângerea de semnături pentru acces nediscriminatoriu la educație.

Peste 1600 de minori cu dizabilități din Județul Botoșani au rămas în afara sistemului educațional în cursul anului școlar 2012-2013.

Asociația IHTIS și-a propus să atragă atenția autorităților și comunității asupra încălcării dreptului la educație al copiilor nedeplasabili. Acești tineri pot fi evaluați precum orice alt elev aflat în sistemul de învățământ de masă, după criterii ce vizează capacitățile intelectuale, nu cele fizice.

Sub deviza „Absent, dar nu din vina mea”, membrii Asociației IHTIS, la rândul lor persoane cu deficiențe severe, au demarat un proces complex de informare și consultare ce a vizat instituții de învățământ (de masă și speciale), grupuri de cetățeni,

ONG-uri, unități de asistență socială și mass-media. Campania s-a bucurat de o mediatizare generoasă în presa locală, lucru care a facilitat încheierea unor parteneriate cu 10 instituții școlare de masă și speciale din județul Botoșani. Acestea au permis ulterior derularea activităților de conștientizare a importanței integrării copiilor cu dizabilități în procesul educațional.

Campania „Absent, dar nu din vina mea” continuă cu înaintarea în Parlament, prin intermediul aleșilor din circumscripțiile Județului Botoșani, a trei propuneri legislative:

- Școlarizarea la domiciliu a copiilor și tinerilor nedeplasabili pe toată perioada învățământului primar, indiferent de vârstă.
- Autorizarea ONG-urilor dispuse să ofere servicii educaționale primare la domiciliu, cu obligația de a oferi suport logistic familiei, astfel încât, pentru ciclul gimnazial, beneficiarul să fie evaluat de specialiști și înscris în unități de învățământ de masă, speciale sau special integrate.
- Scutirea ONG-urilor care oferă aceste servicii de la plata taxei de autorizație pentru învățământ primar la domiciliu.

Campania Asociației IHTIS nu a dispus de finanțare. Ca sursă alternativă, Asociația s-a bazat pe voluntariat. Elevii care au participat la activități au realizat importanța voluntariatului și a rolului lor în demersul de a apăra drepturile

persoanelor cu dizabilități.

Membrii Asociației IHTIS consideră că „nimeni nu trebuie forțat să trăiască în dependență sau să fie discriminat pe baza unei dizabilități”. Campaniile inițiate de aceștia vizează conștientizarea cu privire la modalitățile ce conduc la creșterea independenței sau depistarea necesităților individuale. „Demersul nostru are ca fundament propriile frustrări, regăsite în viața semenilor aflați la început de drum.”

Premiul Mocănița de la capătul tunelului

Pentru că ciobănașii de la Societatea pentru Administrarea Activelor Feroviare (S.A.A.F.) puseseră gând rău Mocăniței și liniei ferate ce leagă Sibiu de Agnita, ciobănașii de la Asociația Mioritics și de la Asociația Prietenii Mocăniței și-au unit forțele (binelui) și au început o campanie amplă de recuperare a sufletului Văii Hârtibaciului. În doar jumătate de an, cele două organizații au reușit să evite transformarea căii ferate în fier vechi, incluzând traseul Mocăniței în Patrimoniul Național. Între timp, ciobănașii de la S.A.A.F. au revenit la gânduri mai bune: au înțeles că Mocăniței îi șade bine pe șine, nu într-un registru de casare.

Calea ferată ce leagă Sibiu de Sighișoara datează din 1910. Linia a funcționat până la sfârșitul anilor '60, când porțiunea de la Sighișoara la Agnita a fost desființată. În 2001, din lipsă de fonduri, Societatea pentru Administrarea Activelor Feroviare (S.A.A.F.) nu a mai efectuat lucrări de întreținere, iar linia, clădirile feroviare și materialul rulant au fost furate ori s-au degradat. S.A.A.F. hotărăște în 2007 să înceapă procedura de licitație pentru a vinde ce a mai rămas din linie la fier vechi. Pentru a stopa acest proces, un grup de organizații locale a demarat procedurile necesare pentru a clasa în Patrimoniul Național, în regim de urgență, linia și găurile aferente.

Asociația Prietenii Mocăniței s-a înființat în 2009, la inițiativa lui Mihai Blotor, cu scopul de a atrage atenția asupra problemei întâmpinate și de a primi sprijin din partea comunității pentru remedierea situației. Ajutorul a venit din partea unor grupuri de cercetași interesați de această inițiativă, studenți și profesori ai Facultății de Științe Economice din Sibiu.

Demersurile Asociației s-au bazat pe două planuri: responsabilizarea instituțiilor și autorităților publice și implicarea activă a locuitorilor. Au avut loc 3 dezbateri publice pe tema oportunității repunerii Mocăniței în circulație la care au participat și cei din conducerea S.A.A.F. După aceste discuții, S.A.A.F. a demarat procedurile pentru a face trecerea Mocăniței din proprietatea S.A.A.F. în proprietate locală. Primarii au salutat această inițiativă a grupului, participând în mod constructiv la discuții.

Împreună cu Inspectoratul Școlar Județean a fost lansat un concurs școlar intitulat „Mocănița noastră”, prin care elevii au discutat cu părinții lor și au aflat povești despre Mocăniță. În baza celor aflate, elevii au argumentat de ce e important să fie repornită mocănița. La acest concurs au participat aproximativ 400 de elevi.

Voluntarii din proiect s-au implicat activ în discuții de informare cu locuitorii satelor de pe traseu, Sibiului și Agnitei. De asemenea, s-a lansat o petiție semnată de 6.000 de persoane. Standurile unde se putea semna petiția au fost prin sate, în cartierele din Sibiu și chiar în Piața Universității din București. Petiția urmărea conștientizarea localnicilor privind potențialul patrimonial și informarea cetățenilor din alte zone.

În fiecare sâmbătă, membrii grupului se adună pentru a pune la cale noi planuri. În prezent, se lucrează la elaborarea

unei Hotărâri de Guvern care să permită trecerea liniei de cale ferată din proprietatea publică a statului, în proprietatea Consiliului Județean Sibiu, având obligația de a conserva și restaura monumentul istoric și de a sprijini dezvoltarea liniei prin turism și cultură. Membrii grupului sunt convinși că o linie de tren istorică ar aduce mulți turiști în zonă.

Premiul special pentru Tineret Există viață după Titanic!

Știi că o comunitate are spiritul amorțit când constăți, în 2013, că ultimul film proiectat acolo a fost Titanic. Asociația Victoria Art a avut un vis: revitalizarea comunității din orașul Victoria (Brașov) prin cultură. Victoria Art a convins autoritățile locale să se implice și, alături de acestea, a organizat Festivalul de Film Victoria - proiecții de film, plimbări cu bicicleta, dezbateri despre identitatea culturală și valorile locale, pentru toate vârstele, pentru toate gusturile. Festivalul va fi organizat în fiecare an până când în orașul Victoria din Județul Brașov atmosfera din zilele festivalului va exista independent de acest eveniment. Un oraș nu poate exista fără locuitorii lui, iar locuitorii orașului Victoria au nevoie de readucere aminte a culturii și obiceiurilor specifice. Încă au nevoie de festivalul Victoria.

Aflat la poalele munților Făgăraș, orașul Victoria este un oraș monoindustrial, ce s-a dezvoltat în jurul Combinatului Chimic, cea mai mare parte a locuitorilor lucrând la această fabrică. Singura sursă de divertisment din oraș era cinematograful, închis în urmă cu 16 ani. Din nevoia de revitalizare a vieții orașului, a venit inițiativa Asociației Victoria Art de a convinge autoritățile locale să facă o rectificare de buget în vederea alocării unei sume pentru organizarea unui festival de film.

Primul pas pe care l-au făcut a fost să participe la o ședință a Consiliului Local, conduși de dorința de a iniția un proiect nou pentru oraș. În cadrul ședinței au avut loc discuții pe diferite teme, de la transportul local până la toalete publice, iar, pe

la mijlocul ședinței, a venit și rândul lor de a-și expune ideile pentru dinamizarea orașului. Abia în cadrul celei de-a patra ședințe la care au participat, consilierii locali au realocat fondurile inițial propuse pentru achiziționarea unui sistem de alarmă, în valoare de 22.400 lei. Acești bani au fost redirectionați către cultură pentru sprijinirea festivalului.

Au urmat mai multe întâlniri cu autoritățile locale pentru a pune la punct detalii legate de organizarea festivalului. Deși au fost priviți cu scepticism atât de către autorități, cât și de către cetățeni, pe măsură ce festivalul se apropia, scepticismul a scăzut, iar autoritățile și locuitorii au devenit din ce în ce mai implicați. Astfel, autoritățile nu s-au limitat doar la alocarea financiară, ci și la alte servicii precum pază și protecție, modernizări în locațiile festivalului, salubritate etc.

Campania de advocacy nu s-a terminat odată cu obținerea ajutorului din partea Consiliului Local. Organizatorii au stabilit întâlniri cu primarii comunelor din jurul orașului Victoria pentru a obține materialele necesare pentru construcțiile din Festival Square sau cazarea și transportul invitaților.

De întreaga activitate de organizare a evenimentului s-au ocupat cei peste 50 de voluntari dintre care 30 din Victoria. La festival au participat 1000 de persoane venite din afara orașului și peste 2500 de locuitori ai orașului.

Pe lângă cele enumerate mai sus, au mai avut loc: workshopuri de desen și fotografie pentru copii, atelier de pictură și manufactură sticlă și excursii.

Proiectul urmărește și o fidelizare a participanților prezenți la festival prin împărtășirea valorilor locale, prin cunoașterea zonei și a activităților cu tradiție în zonă.

VICTORIA FILM FESTIVAL

Premiul Buget prins cu ace de siguranță

Dacă există soluții pentru o problemă de sănătate publică, autoritățile publice trebuie să facă tot posibilul pentru aplicarea lor. Cu toate acestea, autoritățile române au considerat că pot tăia finanțarea pentru programul de achiziționare a seringilor sterile pentru utilizatorii de heroină. Asociația Harm Reduction Network - RHRN a adus în dezbatere publică problema lipsei de bugetare a acestei măsuri vitale. Iar lipsa de bugetare poate fi catalogată drept lipsă de implicare, deci de interes a autorităților pentru persoanele aflate în situații de risc.

În România există puțină preocupare pentru consumatorii de droguri. Preocuparea vine, mai degrabă, de la organizațiile neguvernamentale decât de la instituțiile statului. Printre acestea se află organizațiile grupate în Romanian Harm Reduction Network (RHRN).

Una dintre problemele de pe agenda RHRN este transmiterea HIV: unul dintre grupurile cele mai expuse epidemiei HIV sunt consumatorii de droguri injectabile, din cauza reutilizării seringilor.

Programele de schimb de seringi sunt una dintre modalitățile de a reduce riscul infecției cu virusul HIV în rândul consumatorilor de droguri injectabile. Organizații precum cele grupate în Romanian Harm Reduction Network au desfășurat ani de zile astfel de programe. Însă, odată cu integrarea României în UE, donatorii internaționali au lăsat în grija Guvernului

României astfel de programe. Rezultatul: programele destinate consumatorilor de droguri rămân nefinanțate.

De la acest context a plecat campania *STOP epidemiei HIV în România!* prin care RHRN și-a propus să lupte pentru finanțare publică pentru programe naționale de reducere a riscurilor asociate consumului de droguri injectabile. Campania a fost (și încă mai e) un lung efort care vine pe un fond de lipsă de înțelegere pentru consumatorii de droguri injectabile și problematica lor. Principalele tactici în campanie au fost: informarea populației și a comunității internaționale despre creșterea incidenței HIV în rândul consumatorilor de droguri injectabile din România; scrisori publice și documente de poziție, petiție Avaaz semnată de peste 1000 de susținători; comunicare cu presa, dezbateri publice și întâlniri cu factori de decizie; negocieri cu reprezentanți ai Ministerului Sănătății, Institutului Național de Boli Infecțioase Matei Balș etc.; prezentarea cazului României în conferințe și evenimente internaționale; protest împotriva încetării finanțării programelor de schimb de seringi organizat simultan în fața a trei ministere; audiere publică la Parlamentul European.

Astfel, RHRN încearcă să arate că „serviciile de reducere a riscurilor salvează vieți și economisesc bani. Schimbul de seringi costă 500 euro/pacient/an, echivalentul unei luni de închisoare sau de 12 ori mai puțin decât

costul tratamentului HIV (6.000 euro/pacient/an)”.

Ca urmare, Ministerul Sănătății a alocat fonduri pentru un număr total de 210.000 seringi ce au fost distribuite gratuit. 90 de pacienți ce riscau să piardă tratamentul substitutiv au fost preluați de CNAS. De asemenea, Primăria București alocă fonduri (acum blocate) pentru cofinanțarea unui program de schimb de seringi desfășurat de ARAS (organizație membră a RHRN).

Acestea sunt considerate de RHRN doar victorii parțiale. Campania continuă, propunându-și să crească presiunea publică pentru a determina preluarea financiară de către stat cel puțin a unei părți din costurile programelor de prevenire țintită HIV.

Premiul Transplant 100%

O politică publică de sănătate trebuie să aibă drept rezultat final viața. Politica națională pentru transplanturi se oprea undeva la mijloc - imediat după transplant, fără a prevedea costurile ulterioare pentru imunosupresoare. Fără această medicație, persoanele ce au trecut prin transplant erau abandonate, riscând să-și piardă viață oricând. Asociația Transplantaților din România a reușit, după întâlniri cu autorități și memorii publice, să modifice Legea 1275/2011, fiind astfel prevăzut faptul că statul va suporta aceste cheltuieli. Demersul a salvat vieți și, deși cinic, chiar și risipă de fonduri publice.

În 2012 – 2013 câteva mii de oameni au reușit să-și salveze viața pe jumătate beneficiind de transplant de organe. Cealaltă jumătate de drum mai are de așteptat pentru a fi parcursă, pentru că Guvernul nu acoperă costul total al medicamentelor imunosupresoare, acele substanțe care fac ca noul organ să fie bine primit de către corp. Asociația Transplantaților a primit 623 sesizări de la pacienți din țară care nu mai pot urma tratamentul indicat de medicul specialist, din cauza apariției co-plății. Acest lucru duce, implicit, la nerespectarea schemei de tratament, așa cum a fost prescrisă de medicul specialist din centrul de transplant, fapt ce pune în pericol funcționarea organului grefat și viața pacienților în stare post-transplant.

Astfel, cu puțin timp la dispoziție, trei voluntari ai Asociației Transplantaților se pun pe treabă și încep o campanie de advocacy ca la carte. Advocacy 100%.

12

Într-o primă etapă, documentează situația acestor pacienți și arată cum sunt aceștia afectați de Ordinul 1275/2011 al Ministerului Sănătății și Ordinul 190/29.03.2013 al Președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate. Cer autorităților publice să le schimbe în sensul compensării 100% a medicației imunosupresoare pentru pacienții în stare post transplant, conform prescripției medicale a specialistului din centrul de transplant.

Au continuat prin a trimite adrese însoțite de materiale cu argumente. Nu e suficient, și atunci cer audiențe, astfel că urmează un șir de întâlniri cu factorii instituționali. După seria de discuții și vizite la instituții, publică după multă cercetare și muncă, un memoriu care să le fundamenteze cererea de schimbare a celor două ordine, bazat pe practica medicală europeană și mondială în domeniu.

Sunt atât de convingători că reușesc să determine autoritățile responsabile să stabilească un calendar de consultări și informări periodice. Totodată, reușesc să implice și corpul medical de profil în susținerea demersului lor și organizează o conferință interactivă pacient - medic - decident, cu scopul înțelegerii situației și de găsire a soluțiilor de rezolvare a problemei.

La sfârșitul lui aprilie 2013, cele două ordine erau modificate în sensul cerut de asociație.

După atingerea scopului campaniei de advocacy, au fost informați despre rezultat 2500 de pacienți în stare post transplant (cât erau la acel moment în țară) prin e-mail, social media, site, telefon, discuții directe, revista organizației „A doua viață” și 10.000 fluturași (au fost distribuiți către pacienți, centre de transplant, farmacii, medici de familie, Case de Sănătate Județene, spitale județene etc.).

Premiul Mame de gherilă

După alegerile locale din vara anului 2012, reprezentanții Primăriei Sector 5 uitaseră deja că au mame și că trebuie să-și facă temele, așa cum promisese în campania electorală. Noroc cu un batalion mobil format din 20 de mame supărate din cartierul Ferentari. Cu perseverență și fermitate, bravele mămici au reușit să mobilizeze comunitatea și să pună primăria la treabă. Pentru început, au redat comunității parcul din Aleea Livezilor. În viitor vor să redea întregul sector cetățenilor săi. Aviz candidaților la alegerile din 2016: nu Consiliul Local își alege mamele, ci invers.

Ferentari și Aleea Livezilor – e de ajuns să pronunți aceste două denumiri pentru a proiecta instant în mintea oricărui bucureștean imaginea dezolantă a unui cartier sărac, marginalizat, în care zac la tot pasul mormane de gunoi. Ferentariul este unul dintre acele cartiere bucureștene de pe care cu greu mai poți dezlipi eticheta de "rău famat" și de "ghetou". Poveștile care răzbat din această zonă nu fac decât să întărească convingerea că Ferentariul este o zonă care ar trebui, pe cât posibil, evitată. Și totuși, începând cu anul 2013, un grup de aproximativ 20 de femei rome și ne-rome din Ferentari a început să construiască o cu totul altă poveste despre cartierul lor, o poveste despre schimbare și comunitate cu personaje pozitive și final fericit.

Totul a început când Fundația Policy Center for Roma and Minorities a decis să "îi susțină pe cetățenii din zonele

marginalizate din Ferentari să devină conștienți de drepturile lor, să identifice problemele cu care se confruntă și să se implice activ în procesul de soluționare a acestora”.

Starea deplorabilă a parcului de pe Aleea Livezilor a fost una dintre cele mai des menționate probleme. Singurul din cartier, parcul beneficiase de atenția autorităților publice locale doar în perioada campaniei electorale din 2012. La puțin timp după câștigarea alegerilor, lucrările fuseseră abandonate și parcul dat uitării. Astfel, grupul proaspăt coagulat sub denumirea de “Clubul Mamelor” a decis să se ocupe de această problemă și să le reamintească autorităților locale promisiunile din timpul campaniei electorale. A fost nevoie de întâlniri repetate cu aleșii locali din Consiliul Local Sector 5 și de strângerea a aproximativ 250 de semnături din comunitate pe o petiție pentru ca lucrurile să se pună din nou în mișcare. Cu răbdare și curaj, membrele Clubului au mers din ușă în ușă pentru a-și convinge vecinii să le susțină demersul și să semneze petiția pentru amenajarea parcului. După depunerea acesteia, în iunie 2013, la Administrația Domeniului Public Sector 5, rezultatele nu au întârziat să apară. Lucrările au demarat imediat, iar după o lună răspunsul oficial al autorităților confirma realitatea din teren: locul de joacă era în curs de amenajare, materialele de construcție depozitate precar și care reprezentau un pericol pentru copii fuseseră îndepărtate, copacii din parc fuseseră toaletați și paza

pentru parc asigurată. Succesul rapid al campaniei le-a luat prin surprindere până și pe protagonistele poveștii. Acestea au decis că victoria trebuie sărbătorită și, pe 11 august 2013, au organizat un eveniment de inaugurare a parcului la care au participat aproximativ 300 de membri ai comunității.

Odată cu finalul fericit al campaniei și amenajarea parcului, Clubul Mamelor a câștigat vizibilitate, încrederea comunității, noi membri și planuri de viitor. Până la sfârșitul anului 2013, numărul total al membrilor Clubului Mamelor crescuse la 40 de persoane. Împreună, acestea au hotărât că implicarea lor nu se va încheia aici și au demarat o nouă campanie pentru îmbunătățirea siguranței copiilor în două școli din comunitate.

Premiul Guvernul trece, Porțile rămân!

Unul dintre cele mai de preț bunuri publice îl reprezintă spațiile verzi. Parcul Național Porțile de Fier este unul dintre cele mai mari parcuri naționale din România. Cu toate acestea, deși există regulamente și dispoziții cu privire la cum ar trebuie să fie protejat, lucrurile stau mai degrabă invers: abandonul este strategia de protecție a autorităților. Grupul Ecologic de Colaborare, Filiala Nera Caraș-Severin și-a asumat rolul de a restabili prioritățile pentru zonă: a organizat întâlniri cu autoritățile publice, a informat cetățenii cu privire la importanța zonei, a mobilizat autoritățile locale și centrale pentru redactarea unor decizii cu privire la protecția zonei. Acum este un document ce așteaptă aprobarea pe masa Guvernului cu privire la Parcul Național Porțile de Fier. Parcul este acum nu doar în atenția autorităților, ci, mai important, este recunoscut ca un bun aparținând comunității.

GEC Nera se preocupă continuu de protejarea mediului în zona de Sud a Banatului, incluzând zona Parcului Național Cheile Nerei - Beușnița, Semenici - Cheile Carașului și Parcul Natural Porțile de Fier.

Sub ochii lor, Parcul Național Porțile de Fier, unul dintre cele mai mari parcuri naturale din România, un loc cu totul special din multe puncte de vedere, se degradează pe zi ce trece: poluare cu praf de deșeuri miniere, scăderea pe durată îndelungată și în mod frecvent a nivelului apei în lacul din spatele barajului de la Porțile de Fier, braconaj piscicol cu mijloace neconvenționale,

cantități mari de ambalaje de plastic pe malul Dunării. Toate acestea sunt posibile din cauza slabei implicări a autorităților pentru protecția Parcului Național și a lipsei de interes a locuitorilor pentru această resursă a zonei.

În mod normal, Parcul Național Porțile de Fier, ca orice alt parc național, ar fi trebuit să aibă un plan de management. Acesta, în cazul de față, era un plan neactualizat și neaprobat de Guvern. Acest lucru, consideră cei de la GEC Nera, a fost de natură să permită autorităților să negligeze acest spațiu. Dacă de aici pleacă problema, aici e și soluția: Parcul Național Porțile de Fier are nevoie de un Plan de Management aprobat prin Hotărâre de Guvern.

Pentru rezolvarea problemei, GEC Nera a acționat pe mai multe direcții: cu sprijinul voluntarilor, au monitorizat activitățile care conduceau la poluarea Parcului Național; au informat autoritățile locale și centrale cu privire la rezultatele monitorizării; au inițiat colaborarea cu autoritățile locale din Caraș-Severin și Mehedinți pentru a discuta despre măsurile necesar a fi luate pentru reducerea poluării; au informat comunitatea atât direct, cât și prin intermediul presei, cu privire la poluarea Parcului; anchete jurnalistice pe tema agresiunii patrimoniului natural al Parcului; sensibilizarea comunităților locale cu privire la cât este de special Parcul Național Porțile de Fier.

În cifre, campania celor de la GEC Nera a însemnat: 20 de voluntari, 1828 ore de voluntariat, 10 evenimente în comunitățile locale, 4000 de cetățeni informați, 4 rapoarte de monitorizare, 6 întâlniri și dezbateri cu participarea a 480 de persoane (inclusiv persoane cu putere de decizie), 30 de petiții, 15 anchete jurnalistice distribuite în presa scrisă și media electronică, 4 mese rotunde la posturi de radio și TV, 11 știri.

În urma acestei campanii, Administrația Parcului Natural Porțile de Fier și Agenția Națională de Protecția Mediului a finalizat și depus la Guvern proiectul actualizat al Planului de Management al Parcului Natural Porțile de Fier.

GEC Nera va continua să responsabilizeze autoritățile pentru aprobarea Planului de Management și, desigur, va continua să monitorizeze situația în aria Parcului.

Premiul Bereasca după Lenuța se cunoaște!

Cartierul ploieștean Bereasca, spun arheologii, păstrează urme ale unor așezări neolitice ce datează din anul 6000 (înainte de Hristos). Cică de atunci, comunitatea s-a dezvoltat armonios și a contribuit la viața economică a urbei. Abia după opt milenii, în toamna anului 2013 (după Hristos), cartierul Bereasca a cunoscut și el miracolul asfaltării și canalizării, în ton cu taxele pe care pașnicii berășcani le-au tot plătit în ultimele milenii. Probabil că ulițele milenare din Bereasca nu ar fi cunoscut nici în ziua de azi glasul utilajelor de asfaltare, dacă doamna Lenuța Zamfirescu nu s-ar fi săturat și nu ar fi început campania comunitară: milenari, milenari, dar vrem să fim și europeni! Așadar, ne oprim și consemnăm pentru arheologii de mâine: după mii de ani de existență și rezistență în fața invaziilor și campaniilor electorale, cartierul Bereasca (din Ploiești) a aderat oficial la Uniunea Europeană (2013 după Hristos).

Lenuța Zamfirescu locuiește în cartierul ploieștean Bereasca. În aprilie 2013, nemulțumită de indiferența aleșilor locali, doamna Zamfirescu și-a propus să își mobilizeze vecinii de cartier și să solicite, împreună, autorităților publice locale să dezvolte rețeaua de canalizare și asfaltarea drumului și a trotuarelor în Bereasca. În ciuda numeroaselor promisiuni electorale, zona nu a beneficiat niciodată de covor asfaltic, iar gospodăriile au rămas dependente de fose septice.

Locuitorii din zonă sunt preponderent persoane de vârstă a treia, așa că doamna Zamfirescu s-a dus din ușa în ușa și a discutat direct cu vecinii săi. În același timp, a făcut cercetări cu

privire la nivelul de impozitare al zonei și a aflat că este nivel B, deci semicentral. Pentru o astfel de zonă, calitatea vieții lăsa mult de dorit.

Pe de altă parte, a identificat pe site-ul Primăriei un contract ce ar fi trebuit să aibă termen de execuție în urmă cu 2 ani, însă nicio lucrare nu a fost demarată. S-a informat și cu privire la contextul mai larg, european, cu privire la aspectele de sănătate publică și a constatat că există obligativitatea autorităților locale de a conecta la sistemul de canalizare toate zonele urbane.

Înarmată cu informații despre drepturile sale, Lenuța Zamfirescu a demarat o campanie locală de informare și de strângere de semnături. Au semnat toți vecinii. A depus petiția la Primărie și apoi, cu sprijinul fiicei sale, a trimis un comunicat de presă către mass-media locală, în care a povestit despre cetățenii din Bereasca abandonați de autorități.

Primăria a răspuns petiției și a demarat lucrări în zonă. Oricine s-ar fi gândit că în acest moment povestea s-a încheiat favorabil pentru cetățeni și că toată lumea se poate întoarce fericită la viața cotidiană. Totuși, șantierul a fost la un moment dat abandonat. „Vecinii mei au apelat din nou la mine pentru a contacta Primăria și presa. Mărturisesc ca inițial am vrut să renunț, însă în ziua în care un copilaș de cinci ani a căzut într-o gură de canalizare neacoperită (parte a șantierului abandonat), am început din nou demersurile.”

Și iar a sesizat doamna Zamfirescu presa locală și reprezentanții autorităților. În

urma apariției materialelor din presă, constructorii au finalizat lucrările în zonă. Deși finalizat și cu recepția făcută, locuitorii au constatat că proiectul a afectat în mod serios casele aflate în zonele joase, aceste gospodării fiind grav afectate la ploile puternice. Și iar au sesizat Primăria. Au primit asigurări că vor fi efectuate lucrări suplimentare pentru remedierea problemelor.

În momentul de față, calitatea vieții locuitorilor a crescut simțitor. În trecut, pe perioadele de ploaie și iarna, oamenii puteau ieși din cartier doar plini de noroi, iar vara era praf incredibil. Abia acum pragul de impozitare nu mai este unul abuziv.

Doamna Zamfirescu nu a avut un buget la dispoziție pentru toată campania, dar spune că ar fi avut nevoie de fonduri pentru a organiza întâlniri cu decidenții locali și cetățenii din cartier. Oricum, campania va continua, căci Primăria mai are de dus la îndeplinire încă o promisiune, aceea de a remedia situația gospodăriilor inundabile.

Bereasca, 2012

Bereasca, 2013

Premiul Ce n-a văzut Bucureștiul!

Bucureștenii au trăit un vis: li s-a spus cum că au piste pentru utilizarea bicicletei în București. Doar că, odată coborâți în stradă, aceștia au trăit coșmarul infrastructurilor urbane: piste s-au dovedit mai degrabă capcane decât proiecte menite să le faciliteze deplasarea din punctul A în punctul B. OPTAR a explicat cum ar trebui să arate o infrastructură dedicată transportului alternativ și de ce lucrătura Primăriei Generale nu se încadrează. Au urmat două marșuri cum Bucureștiului rar i-a fost dat să experimenteze (4200 persoane în martie, 8000 în octombrie) - și asta pentru că bicicliștii au înțeles că nu este doar o treabă făcută prost, ci este vorba despre bani publici cheltuiți ilegal. OPTAR a sesizat toate instituțiile cu privire la risipa de bani. Lupta nu s-a terminat și nu va fi finalizată decât în ziua în care infrastructura urbană din București va fi una pentru cetățeni, nu pentru mașinile lor. Administrarea orașului trebuie să fie ca mersul pe bicicletă: sănătoasă, eficientă și economică. Bicicliștii vor lupta până când va fi atins acest deziderat.

În București, din 2008, cetățenii au început să remarcă și să reclame execuția defectuoasă a pistelor de biciclete. Trasate pe trotuare, uneori în spații înguste sau cu trafic mare de pietoni, întrerupte alteori de bănci, chioșcuri sau cabine de telefon, aceste piste erau pe cât de vizibile, pe atât de inutile.

Din 2011, proaspăt înființata Organizație pentru Promovarea Transportului Alternativ în România – OPTAR și-a asumat sarcina de a rezolva problema: pe de o parte să identifice cine și de ce a acceptat aceste piste prost trasate și, pe de altă parte,

20

să promoveze măsuri care să încurajeze transportul cu bicicleta în București.

OPTAR a început prin a trimite sesizări cu detalii despre neregulile pistelor către: Administrația Străzilor București (ASB), Brigada Rutieră, Prefectura, Primarul, Consiliul General, Tribunalul, Ministerul Administrației și Internelor (la acea dată), Curtea de Conturi, Procuratura și Direcția Națională Anticorupție. Procedurile birocratice sunt complicate, iar reacțiile instituțiilor lente, măsurate în termene lungi.

Totodată, au început o campanie de adopții de piste de bicicletă. Voluntarii adoptau câte un traseu, îl documentau cu fotografii, pregăteau sesizările necesare și le trimiteau către instituțiile de resort pentru a cere desființarea acestuia din cauza nerespectării standardelor legale.

Au fost adoptați și, practic, desființați temporar prin decizia Poliției Rutiere peste 100 km de piste de bicicletă din București.

O altă cale folosită pentru a atrage atenția asupra subiectului pistelor de biciclete a fost organizarea, alături de comunitatea de bicicliști din București, a unor marșuri de protest în octombrie 2012 (1.200 de participanți), martie 2013 (4.200 participanți) și septembrie 2013 (peste 8.000 de participanți). La ultima ediție, participanții au și blocat, temporar, traficul pe Podul Basarab. Subiectul pistelor ilegale și cerințele bicicliștilor a câștigat spectaculos în vizibilitate și prin preluările în presă – un sfert din bucureșteni trebuie să fi auzit măcar o dată de subiect, estimează OPTAR.

Odată declarate piste ilegale, OPTAR a început demersuri pentru a identifica, la nivel de autoritate publică, responsabilii cu recepția acestor lucrări, dat fiind că niciuna dintre instituțiile statului nu a identificat vreun vinovat în această problemă de proastă gestionare a fondurilor publice.

În 2012, OPTAR a determinat Administrația Străzilor București (ASB), prin decizia Tribunalului, să facă publice un set de documente solicitate în baza legii privind accesul la informațiile de interes public nr. 544/2001 și pe care instituția refuzase să le ofere. În 2013, a deschis un nou dosar la Tribunal pentru a obține alte informații publice care nu sunt puse la dispoziție de ASB. În urma sesizărilor, Curtea de Conturi București a efectuat un control la ASB, dar rezultatul cercetărilor nu este încă făcut public, dat fiind că procedurile nu sunt încheiate.

Pe viitor, OPTAR va continua demersurile care să conducă la decongestionarea traficului prin dezvoltarea durabilă a mobilității urbane.

Premiul Omul face parcul!

Sătui să tot fie trimiși la plimbare, pe motiv că autoritățile nu au bani să întrețină parcul dendrologic din Simeria, trei cetățeni mândri de perla orașului au pornit într-o lungă plimbare. Duminică după duminică, au reușit să mobilizeze tot mai mulți plimbăreți din Simeria și să-i readucă în parcul dendrologic, unic, dar uitat al orașului. Astfel, ei au reușit să demonstreze că un parc nu are nevoie numai de bani, ci și de oameni care să-l însuflețească. Poate că nu s-o face primăvară cu o floare, dar cu un parc dendrologic se poate face promovare. Bicicliștii vor lupta până când va fi atins acest deziderat.

Un obiectiv turistic, un monument natural declarat încă din 1954 de Academia Română și singura sursă de venit din turism a Simeriei, zăcea în uitare de cel puțin 10 ani. Este vorba despre Parcul Dendrologic Simeria sau Arboretumul Simeria.

Amenajat în Lunca Mureșului, se întinde pe 73,5 hectare și are cea mai mare colecție de copaci din țară – peste 2.000 de specii europene, nord-americane și asiatice, de la magnolia la sequoia.

Parcul are un statut incert – este în litigiu – și asta împiedică autoritățile să aplice la proiecte care le-ar aduce fondurile necesare și, în același timp, le pune restricții la finanțarea de la buget. Lipsa fondurilor a dus la degradarea acestuia și a alungat posibii vizitatori. Astfel, importanța biletelor vândute la poartă (2 lei – adulți, 1 leu – copii) este foarte mare.

22

Primii pași au fost făcuți de Ovidiu Manoilescu, după ce și-a dat seama că familia lui este singură atunci când își face plimbările în parc. A propus, pentru duminica următoare, în ianuarie 2013, un eveniment pe Facebook: „Hai să ne plimbăm în Parcul Dendrologic!”. Primii care s-au alăturat au fost prietenii săi care îi împărtășeau pasiunea pentru fotografie. Au venit împreună cu familiile.

Pentru că veneau săptămânal, au început să sesizeze probleme: lipseau bănci, lipseau coșuri de gunoi. De sub zăpada topită au început să se ițească PET-uri, pungi, gunoaie. Anamaria, soția lui Manoilescu, a venit la una din plimbări cu o pungă de plastic și a strâns mizeria de pe alei. Ceilalți din grup, dar și oameni care se plimbau separat de ei, au început să facă la fel. În trei săptămâni curățaseră toate aleile.

Au încercat să ia legătura cu administrația parcului, să vadă ce ar putea face împreună, dar n-au avut noroc. Nu-l găseau niciodată pe director, deși uneori plecau de la serviciu din Deva sau din Hunedoara ca să ajungă aici în orele de program. În primăvară, însă, a fost schimbată conducerea. A fost numită director Corina Coandă, un inginer silvic care a fost deschisă la propunerile lor. După primele activități inițiate și organizate de cetățeni, grupul de inițiativă a devenit partener cu administrația parcului. Împreună au făcut un plan de evenimente culturale care se pot organiza fără să distrugă mediul: pe alei sau pe spațiu verde aprobat și aproape de generatoarele de curent electric, ca să nu tragă cabluri printre plante.

Scopul inițial al campaniei era să dubleze numărul de vizitatori care plăteau bilet. Prin „plimbările de duminică”, acțiunile de ecologizare, vizitele organizate pentru bătrânii de la cămin, demonstrațiile de luptă cu sabia ale Ordinului Cavalerilor de Hunedoara, evenimentele culturale, grupul de cetățeni a reușit. În 2012, au fost 9.900 de bilete vândute, iar în primele 10 luni din 2013 – 14.700.

Această poveste nu ar fi existat fără „toți prietenii de la plimbările de duminică”, dintre care cei mai activi: Dan Terteci, Laurențiu Botezat, Marius Ciocotoiu, Marius Peptan, și fără presa locală, care i-a ajutat de fiecare dată necondiționat și a crezut în ceea ce fac. Iar noi nu am fi aflat de ea fără Georgiana Ilie, care a povestit-o în Decât o Revistă – din care am rezumat și noi cele de mai sus.

Premiul special CeRe

#UnițiPremiem #UnițiSalvăm!

Mișcarea socială – cuvinte mari pe care ni ne asumăm! – coagulată în jurul campaniei Salvați Roșia Montană este câștigătorul premiului special CeRe „Personajul colectiv al anului 2013”.

După protestele din ianuarie – februarie 2012, am crezut că energiile civice colective s-au consumat. Noul guvern din decembrie 2012 părea să domnească în pace și liniște socială, la adăpostul unei confortabile majorități parlamentare. Până la sfârșitul lunii august 2013, când prim-ministrul Victor Ponta, contrar tuturor promisiunilor electorale și non-electorale înainte de venirea la putere, anunță începerea proiectului minier de la Roșia Montană.

A doua zi după declarație, se anunță protest în bine cunoscutul loc de la Piața Universității din București. „Abonații” mai vechi ai protestelor din 2012 și nu numai, printre care inclusiv Alburnus Maior, liderul campaniei împotriva proiectului minier de la Roșia Montană și a mineritului cu cianuri, își anunțau nemulțumirea față de decizia guvernului. S-au făcut pariuri: câți vor fi? vor mai fi?.

24

Și au fost mulți, și s-au pierdut toate pariurile. Și au apărut tactici noi în repertoriul de protest bucureștean și din țară, dar și tactici noi guvernamentale de contrapondere la protestele cetățenești. Am învățat ocupări de bulevarde, statul pe jos în mijlocul străzii (amintind de Taksim), marșuri dus și întors la Guvern, linia melodică ținută cu PET-ul. Apoi au apărut marșurile prin cartiere și organizarea pe grupuri de sector. Metode noi de decizie în grup, punere în discuție a conceptului de lider, vot public pentru traseul marșurilor. Cuvântul „cartier” capătă însemnătate în vocabularul de protest. Peste tot în țară, deja câteva sute sau mii de oameni își ocupă timpul liber cu organizarea celor mai mari proteste din istoria post decembristă a României. Sponsorizări și fundraising pentru fluturași de informare, acțiuni de informare în stradă, campanii de mailing și pe telefon către parlamentari. Un efort imens de organizare și coordonare,

început de Alburnus Maior și susținut de zeci de mii de oameni, pentru care Roșia Montană a devenit și cauza lor.

Un efort ce părea imposibil să se întâmple. Însă oamenii aceștia, diferiți în gândire și simțire, au fost uniți de firul roșu al nemulțumirii față de guvernare. De stânga și de dreapta, unii din cauză de corupție, alții din cauză de corporație, și-au unit glasurile și au formulat un crez: Uniți, Salvăm! Deocamdată, Roșia Montană.

Nu fără obstacole și nu fără punerea în discuție a valorilor care îi unesc, protestatarii Uniți, Salvăm! au creat în România un nou model de acțiune publică. În democrația noastră imperfectă și incipientă, e loc pentru toată lumea. Și pentru tot felul de salvări, din ce în ce mai necesare.

Așa că și noi #UnițiPremiem #UnițiSalvăm!

credit foto: Sorin Olteanu

Premiul special CeRe

Politician fără corset!

Petre Florin Manole e activistul de drepturile omului pentru care activismul din societatea civilă nu a mai fost de ajuns. A făcut pasul de partea cealaltă a baricadei, înțelegând limitările existente de partea asta: a intrat în politică, s-a înscris într-un partid. Ca să faci asta îți trebuie în primul rând luciditate, și-apoi curaj și încredere. Încredere în tine, că tu poți face mai bine, în ceilalți, că îi poți ajuta să fie mai buni.

Nu a făcut lucrurile cu jumătate de măsură – s-a dus direct acolo unde e lupta mai grea. În consiliul local cel mai dificil al Bucureștiului. A ajuns pe listele de consilieri ale partidului pentru alegerile locale din 2012 pentru sectorul 5 și partidul a câștigat, încă o dată, alegerile.

Dar nici nu știe partidul ce a câștigat, căci Petre Florin Manole a devenit singurul consilier local din sectorul 5 care nu a votat buget pentru Catedrala Mântuirii Neamului. Consilierul care știe cu ce se mănâncă Ferentariul, Rahova și lipsa de viziune și locuințe. Care vine să susțină activiștii rămași de partea cealaltă în lupta împotriva segregării romilor operată de primari din propriul partid și propria alianță electorală și în lupta pentru respect și responsabilitate față de cetățean ce ar trebui arătate de autoritățile publice.

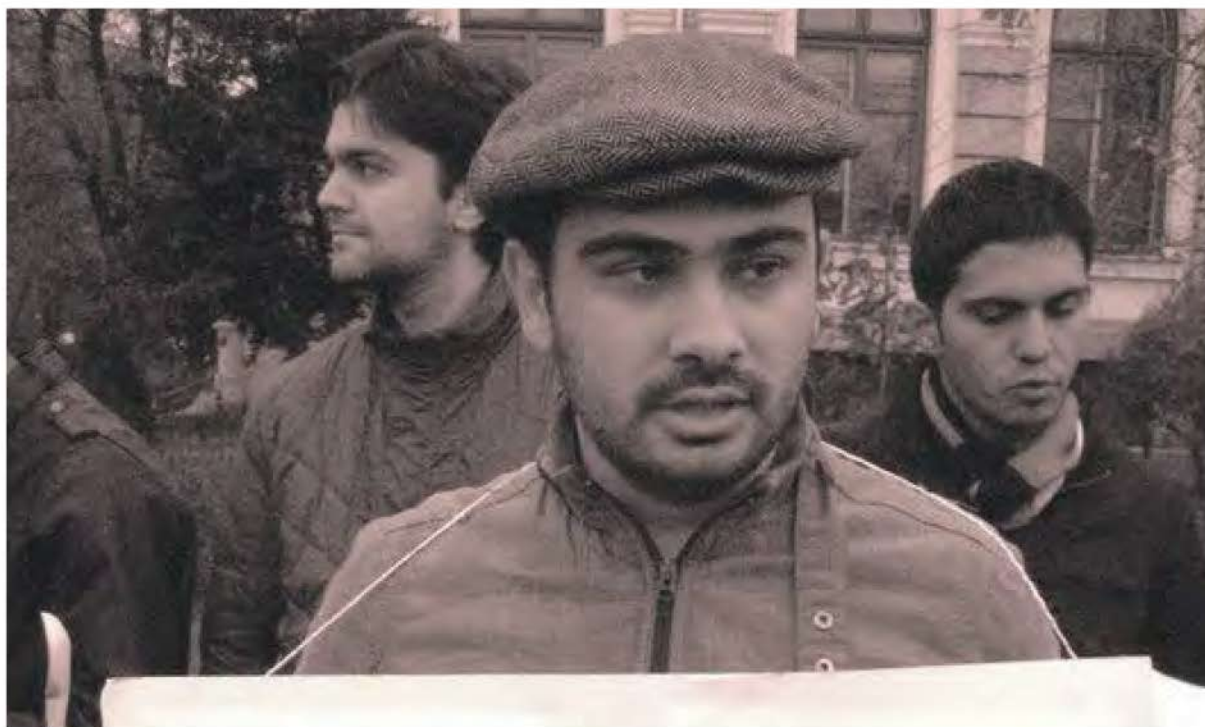
Este consilierul local la care apelează nu numai cetățenii din sectorul unde este ales, ci din toate sectoarele din Capitală, și care susține demersurile multor organizații neguvernamentale în relația lor cu administrația publică din București și nu numai. Este nelipsit de la dezbaterile publice unde sunt și cetățeni; când ia cuvântul, ți-ai dori ca toți aleșii să arate atâta înțelegere și onestitate atunci când vorbesc despre problemele oamenilor.

Petre Florin Manole e politicianul rămas activist care nu se sfiește să se răscoale în partid și să vrea reformă, care în interiorul organizației de tineret a Partidului Social Democrat înființează o Ligă pentru Minorități, împreună cu câțiva

colegi de partid de etnii diferite - romi, arabi, evrei, maghiari, greci. Face critică tuturor: îi ia pe toți la rând, de la cei din partid până la cei care fură de la propria etnie și nu se sfiește să critice inițiativele guvernamentale sau neguvernamentale.

Unde o să ajungă clasa politică cu așa un membru? Sperăm că departe, în ceea ce privește calitatea oamenilor din partide, transparență, și receptivitatea la lupta pentru drepturile omului. Taves Bahtalo!

Petre Florin Manole rămâne activist de profesie, devenind un politician fără corset. Nu numai Partidul câștigă, ci noi toți cu un astfel de politician activist.

Juriul Galei Premiilor Participării Publice 2014, ediția a V-a

Gabriel Bădescu este profesor de științe politice și directorul Centrului pentru Studiul Democrației al Universității Babeș-Bolyai din Cluj. Totodată, este membru în board-ul unor organizații precum Fundația Comunitară din Cluj, ProVobis și Noi Orizonturi. A publicat numeroase lucrări în domenii precum tranziție democratică și economică, participare publică, asociativitate, capital social, relații interetnice etc. Pe lângă activitatea academică și cea civică, a fost Președinte al Agenției pentru Strategii Guvernamentale.

Radu Coșarcă este Director Relații Externe în cadrul ENEL România. Anii petrecuți în televiziune au contribuit la construirea unui brand personal solid. A obținut numeroase premii pentru activitatea jurnalistică, a fost membru al CNA și a predat cursuri de comunicare la Universitatea din București. A acumulat o experiență bogată în calitate de strateg de comunicare al unor mari companii multinaționale din România, de consultant al unor CEO și top manageri, precum și al unor personalități publice.

Alina Inayeh este directorul biroului din București al German Marshall Fund și al Black Sea Trust, unul dintre cei mai cunoscuți finanțatori de proiecte de anvergură regională. În spatele analistului de relații internaționale și al directorului se află un activist civic rodat în diverse organizații și proiecte din România, Rusia, Ucraina și țările din Europa Centrală și de Est, întotdeauna pasionat de participarea publică și încrezător în puterea cetățenilor.

Vintilă Mihăilescu este Șef al Catedrei de Sociologie a Facultății de Științe Politice din cadrul SNSPA. Este antropolog, profesor la Școala Națională de Studii Politice și Administrative și colaborator permanent la Dilema Veche.

Costi Rogozanu face de 15 ani critică literară, a lucrat pentru ziare și televiziuni importante, face analiză politică, este membru Critic Atac. Costi coordonează Vox Publica, platformă de analiză și reacție politică și, totodată, își găsește timp să scrie și să publice literatură sau critică.

Oana Sandu scrie pentru trimestrialul de jurnalism narativ Decât o Revistă și este în presă de șapte ani. Până acum a relatat și scris despre politică, educație, comunitățile de romi din Baia Mare, dar și despre mici victorii civice.

Andrei Țârnea este Director Executiv al Aspen Institute România și este diplomat de carieră. A lucrat atât în domeniul privat, cât și în cel public, pentru Ministerul Afacerilor Externe, Centrul de Studii Politice și Analiză Comparativă, Senatul României. A studiat psihologia, științele politice și a urmat un Master în Drept Internațional la Fletcher School of Law and Diplomacy, Tufts University.

Roxana Vitan este Director Executiv al Romanian American Foundation, este una dintre persoanele care cunosc din interior sectorul neguvernamental din România, atât ca lider de organizație, cât și ca finanțator. Susținătoare a valorilor democratice și a

bunei guvernări, Roxana are o experiență de peste 21 de ani în dezvoltarea de programe, companii și investiții în economii de tranziție.

Dr. Jiří Šitler este Ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Cehă în România din 2010. În această calitate, a susținut și festivalul de film documentar de drepturile omului OneWorld România, festival adus la București la inițiativa Centrului Ceh în 2008. În anii 90, a colaborat cu Václav Havel, astfel că în 1998 a fost distins cu Medalia Uniunii Cehă a Luptătorilor pentru Libertate, iar în 2006 a primit Placheta comemorativă a Consiliului Ceh pentru Victimele Nazismului. Este un susținător constant al organizațiilor și grupurilor care luptă pentru drepturile omului din România, sprijinind nenumărate inițiative locale în acest sens.

Mircea Kivu este licențiat al Facultății de Sociologie a Universității București și a absolvit un masterat (DEA) în Demografie și Științe Sociale la Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales - Paris. Este cunoscut ca autor al mai multor lucrări și articole de sociologie, principalul său domeniu de expertiză fiind cercetarea opiniei publice. Este implicat în viața societății civile, fiind vicepreședinte al Consiliului Director al Fundației pentru Dezvoltarea Societății Civile și editorialist la România Liberă și Dilema Veche.

Cătălin Teniță este iubitor de silicon și celuloză sau, mai exact, de informația care se poate stoca în cele două materiale. Într-o lume ideală, i-ar fi plăcut să fie bibliotecar sau librar. Este un norocos pentru ce i-a oferit viața - are șansa să meșterească chestii alături de colegii lui de la Treeworks: se joacă cu volume mari de date (Zelist, 1424), (începe să) înțeleagă cum funcționează comunitățile online (TPU.ro, Gustos.ro), se ocupă cu lucruri care sunt utilizate zilnic de multe sute de mii de internauți.

Laurențiu Diaconu-Colintineanu este jurnalist la RFI România, reporter special în zone de conflict și documentarist independent. În 2012, Colintineanu a

câștigat Premiul SuperScrieri (categoria multimedia). Are în spate o carieră de 10 ani de presă, din care 5 în Germania. Este absolvent al Academiei de Studii Economice București, are trei burse câștigate în străinătate și două în țară. Colintineanu este Alumnul al International Visitor's Leadership Program, oferit de Departamentul de Stat al SUA.

Sorin Kosz este publisher-ul celui mai accesat site din România, realitatea.net. A intrat în presă în 1994, student fiind. Păstrează nostalgia acelei prime echipe senzaționale numite 3TV Deva. A urmat o perioadă plină la PRO TV, până în anul 2000. În ultimii 13 ani, a activat ca Publisher print și online pentru rețeaua de ziare locale MediaPRO, publisher general la cotidianul național Gândul, iar în perioada 2008-2010 a coordonat studioul teritorial Realitatea TV Timișoara. Din 2011, este la realitatea.net într-o echipă în care "se regăsește".

Dolores Neagoe este consultant independent în domeniul societății civile, a fost director de programe pentru Bulgaria, România și Slovenia în cadrul Trust for Civil Society in Central and Eastern Europe și senior advisor pentru Romanian American Foundation. A lucrat ca Task Manager pentru societatea civilă în cadrul Delegației Comisiei Europene în România, unde a supervizat planificarea și implementarea asistenței financiare oferite de Uniunea Europeană pentru societatea civilă în perioada de pre-aderare a României.

Magor Csibi este Director World Wide Fund for Nature (WWF) România din aprilie 2011. Înainte de asta a fost asistent universitar, apoi consilier pe probleme de educație al Președintelui Camerei Deputaților. Între 2007 și 2009 a ocupat poziția de vicepreședinte al Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară din Parlamentul European. Din 2009, Magor s-a dedicat constituirii și coordonării platformei jurnalistice Think Outside the Box- www.totb.ro, ziarul on-line împlinind 4 ani de curând.

cere@ce-re.ro | www.ce-re.ro | facebook.com/participare

Design și layout: [fii|design](#)
suntdesign@fiidesign.ro

@Toate drepturile de autor sunt rezervate
Centrului de Resurse pentru participare publică - CeRe

București, martie 2014

Suntem o țară care se bazează pe respectarea drepturilor omului și pe principiile societății civile. Am colaborat de mai multe ori cu CeRe și de aceea am acceptat cu mare plăcere propunerea de a face parte din juriu. Ne-a bucurat numărul mare de proiecte cu participare publică și ne-a făcut plăcere să le jurizăm, chiar dacă nu a fost un lucru ușor, pentru că fiecare din ele are o valoare proprie și importanță pentru dezvoltarea societății civile.

Jiří Šitler, Ambasada Republicii Cehe la București

Cele mai impresionante proiecte - tot mai frecvente în ultima vreme - sunt cele ale unor persoane independente, casnice sau elevi, de pildă, care pur și simplu ies "cu pieptul gol" să se lupte pentru o cauză care nu este a lor personal, o cauză civică în sensul cel mai clar și mai curat al cuvântului. Cu perseverență și creativitate, reușesc. Acest "punct zero" al trezirii conștiinței civice este pentru mine cel mai impresionant - și promițător în același timp.

Vintilă Mihăilescu, Școala Națională de Științe Politice și Administrative - SNSPA

La ediția trecută, cam toate premiile Galei reveneau unor inițiative care reușiseră să stopeze câte ceva (un proiect de lege aiurea, o construcție care ar fi desfigurat mediul). Cu alte cuvinte, civismul se manifesta aproape exclusiv reactiv, o luptă inegală cu un sistem cu mare randament la producția de ineptii. Anul ăsta, simpla citire a listei poveștilor premiate îmi dă sentimentul că societatea civilă s-a pus pe construit. Eu zic că e de bine.

Mircea Kivu, Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile – FDSC

Organizator:

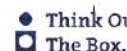
Parteneri:

Ambasada Republicii Cehe

Parteneri media:

Sponsori:

